

Ταπεινὸς Λόγος στὴν Ἱερὰ Κοίμησι τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου

1. Προσευχὴ

Ἀγαπῆτοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί·

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεοτόκου·

Νικημένοι ἀπὸ τὸν ἱερὸ πόθο νὰ ἀνυμνήσωμε τὴν Ἄχραντο Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἅς ἀρχίσωμε τὸ τόλμημά μας αὐτὸ μὲ τὴν ἁγία προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας:

«Τείχισόν μου τὰς φρένας, Σωτήρ μου·
τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ,
τὴν ἄχραντον Μητέρα Σου...
Σὺ οὖν μοι δώρῃσαι γλῶτταν,
προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυντον·
πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμπει παρὰ Σοῦ καταπέμπεται,
Φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκίσας ἀειπάρθενον».

* * *

2. Ὅχι πένθος, ἀλλὰ χαρὰ

Ἀδελφοί μου Χριστιανοί·

Η εὐσημος καὶ κλητὴ ἡμέρα τῆς ἁγίας καὶ ζωηφόρου Μεταστάσεως τῆς Παντάνασσας Θεοτόκου, «πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ», καλεῖ καὶ πάλιν τὸν θεόφρονα δῆμο τῶν Ὁρθοδόξων σὲ παγκόσμια ἑορτὴ καὶ πανήγυρι.

Ἄς μὴ δοθῇ χώρος στὸ πένθος καὶ στὰ δάκρυα, «θυμῆρης γὰρ καὶ οὐ πενθήρης ἢ παροῦσα πανήγυρις».

Στὴν φαεινὴ λυχνία τοῦ ἀΐλου πυρός, στὴν ἀληθινὴ καὶ ἔμψυχο κιβωτὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν παμβασιλίδα Θεόπαιδα, στὸ σκίνωμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, στὸν ἔμψυχο καὶ ζωντανὸ οὐρανὸ τοῦ Παντάνακτος, ἀρμόζουν χαρμόсуна ἄσματα καὶ τιμὲς Θεομνηστροπρεπεῖς.

Ἡ ἱερογενὴς Παρθένος ἐκοιμήθη κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἀλλὰ ἀνελήφθη καὶ μετέστη ὑπὲρ φύσιν στοὺς κόλπους τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της, στὰ οὐράνια ἀχειροποίητα Ἅγια τῶν Ἁγίων, *«ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιόσεως»*.

Τὸ πανάχραντο, ζωοδόχο, φωτοδόχο, θεοδόχο, ἠλιόμορφο, θεαρχικό, θεοδόξαστο καὶ πανίερο σῶμα Της, ἐνωμένο μὲ τὴν ὀλόφωτο καὶ ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπουσα παναγία ψυχὴ Της, μεταβαίνει ἀπὸ τὴν ἐπίκληρη πρὸς τὴν θεία καὶ ἄρρευση ζωὴ, μεταβαίνει διὰ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴ, Αὐτὴ ποὺ ἐγέννησε τὴν ἐνυπόστατη Ζωή.

Ἡ Κοίμησις Της εἶναι ζωηφόρος. Ὁ θάνατος τῆς Ἁγνῆς Θεόπαιδος ἔγινε διαβατήριον *«ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος»*. Στὴν νεκρόζωο Μαριὰμ νικήθηκαν κατὰ κράτος οἱ ὄροι τῆς φύσεως. Μπροστὰ στὸ ξενήκουστο θαῦμα ἀκόμη καὶ *«ἡ οὐρανοβάμων τάξις τῶν ἀϋλῶν Ἀγγέλων»* φρίττει καὶ σκιρτᾷ.

«Ἀποθέμενοι», λοιπόν, *«πᾶσαν τὴν βιοτικὴν μέριμναν»*, ἃς σπεύσωμε νὰ κυκλώσωμε μὲ εὐλάβεια καὶ ἱερὸ πόθο τὸ θεοδόξαστο σκῆνωμα τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ νὰ ψάλωμε ἄσματα ἐξόδια.

Λαμπρὰ ἡ πανήγυρις καὶ ὑπὲρ νοῦν τὰ μυστήρια, στὰ ὁποῖα μυεῖ τοὺς εὐσεβεῖς ἡ διάβασις τῆς Παμμακάριστης Κόρης ἀπὸ τὴν φθορὰ στὴν ἀφθαρσία.

Ἄν ὅλες οἱ πανηγύρεις τῶν Ἁγίων ὁμοιάζουν μὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως λέγει ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης, *«πᾶσαι αἱ μαρτυρικαὶ πανηγύρεις θαυμασταί, αἱ μιμοῦνται τὴν λαμπρότητα τῶν ἀστέρων»*, τότε ἀναντιρρήτως ἡ παροῦσα πανήγυρις τῆς Θεογεννήτριας παρομοιάζει μὲ τὴν πλησιφαῆ καὶ ὀλόφωτη καὶ ἀργυροειδῆ σελήνη, ἡ ὁποία διαλύει τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ φωτίζει τὴν γῆ.

* * *

3. Ὅλοι μαζί, ἃς πλέξωμε ἐγκώμια

Ἀγαπῆτοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου·

Ολοι μαζί λοιπὸν ἀνεξαιρέτως, *«ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ»*, ἃς πλέξωμε ἐγκώμια καὶ ὕμνους θείους καὶ *«ἄσωμεν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσωμεν»*: Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι καὶ Μοναχοί, Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντες καὶ πάντες Κριταὶ γῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων.

Σήμερα ὅλες οἱ χοροστασίαι τῶν ἐννέα τιμίων, ἐπουρανίων, ἀσωμάτων Ταγμάτων ἀοράτως περικυκλώνουν τῆς Ἀειπαρθένου τὸ ἱερὸ κρεβάτι.

Καὶ πρῶτον, ἡ ἀνωτέρα τάξις τῶν Θρόνων, τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφίμ. Κατόπιν, ἡ μεσαία τάξις τῶν Κυριοτήτων, τῶν Δυνάμεων καὶ τῶν Ἐξουσιῶν. Καὶ τέλος, ἡ κατωτέρα τάξις τῶν Ἀρχῶν, τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ στρατιᾶς τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων μὲ χαρὰ καὶ ἀλαλαγμὸ προπέμπουν τὴν Ὑπερένδοξην Μαριὰμ στὰ οὐράνια σκηνώματα ψάλλοντας ἡδύμολπα ἄσματα.

Ἀλλά, τί λέγω; Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ πάντων ὑπέρτατος Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ Κύριος τῶν κυρίων, ὁ τοῦ Θεοῦ Μονογενὴς Θεὸς Λόγος καὶ κατὰ σάρκα Υἱὸς τῆς Παρθένου χρηματίσας, ἀοράτως παρίσταται στὴν χαροποιὸ κηδεῖα τῆς ἀγαπημένης Μητρὸς Του.

Δέχεται στὶς ἄχραντες παλάμες Του τὴν ὀλόφωτο ψυχὴ Της καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἀνασταίνει καὶ τὸ ζωοδόχο σῶμα Της.

Ἔτσι λοιπόν, ὀλόσωμη τὴν ἀνυψώνει στὸν Οὐρανὸ καὶ τὴν εἰσάγει στὰ ἀχειροποίητα Ἅγια, γιὰ νὰ συνδοξάζεται καὶ συμβασιλεύη μὲ τὸν Υἱὸ Της αἰώνια, ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ οὔσα μετὰ Θεὸν ἢ θεὸς καὶ μετὰ τὴν ἀσύλληπτη δόξα καὶ ὠραιότητα τῆς τρισηπλίου Θεότητος, ἡ δευτέρη δόξα καὶ τὸ κάλλος τοῦ Οὐρανοῦ.

* * *

4. Θεία καὶ πρωτοφανῆς ἀνάβασις

Τέκνα φωτόμορφα τῆς Παναγίας·

Ας ἀναβιβάσωμε τὸν νοῦν μας ὑψηλότερα καὶ ἄς ἴδωμε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας τὴν ἱερὰ πομπὴ νὰ ἀνεβαίνῃ τὴν θεία καὶ πρωτοφανῆ ἀνάβασι· ἄς ἀκούσωμε τὶς κατώτερες Ἀγγελικὲς Δυνάμεις νὰ λέγουν πρὸς τὶς ἀνώτερες Ταξιαρχίες: «*Ἴδού ἡ Παντάνασσα Θεόπαις παραγέγονεν· ἄρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε*».

Ἄς θαυμάσωμε ὅλους τοὺς χοροὺς τῶν ἀπ' αἰῶνος Δικαίων, οἱ ὅποιοι σπεύδουν νὰ ὑποδεχθοῦν μὲ ἀνεκκλάλητη χαρὰ, «*χεῖρας κροτοῦντες*» καὶ ψάλλοντες θεομητροπρεπεῖς ψαλμωδίες:

«Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκασμένη, ἐκκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος, καλὴ ὡς ἡ σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος, ὡς ὠραιώθης! ὡς ἡδύνθης! Σὺ ἄνθος τοῦ πεδίου· κρίνον τῶν κοιλάδων· εἰσπνεγκέ Σε ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ ταμεῖον Αὐτοῦ· ἔνθα Σὲ Ἐξουσαίαι δορυφοροῦσι· Ἀρχαὶ εὐλογοῦσι· Θρόνοι ἀνυμνοῦσι· τὰ Χερουβείμ ἐκπλήττεται· χαίροντα δοξάζει τὰ Σεραφεῖμ».

Διέρχεται τὶς πύλες τοῦ παμποθήτου Παραδείσου, ὁ πάντων τῶν θησαυρῶν τιμιώτατος θησαυρός, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιο· καὶ εἰσάγεται στὸ οὐράνιο θησαυροφυλάκιο, ἡ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα καὶ τιμιώτερα, ἀκούουσα τοὺς θείους προτρεπτικούς λόγους τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της:

«Δεῦρο ἡ εὐλογημένη μου Μήτηρ εἰς τὴν ἀνάπαυσίν Σου· ἐν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ, ἐν αἰδίῳ φωτὶ, ἔνθα τὸ ἀληθινὸν φῶς, ἡ ὀλόφωτος Βασιλεία, ἡ ἀκατάληκτος τῶν Ἀγγέλων χορεία· ἐκεῖ, ὅπου ὁ χειμάρρους τῆς αἰωνίου τρυφῆς, ἔνθα οἱ λειμῶνες τῆς ἀφθαρσίας, αἱ πηγαὶ τῆς ἀεννάου ζωῆς, τὰ ρεῖθρα τοῦ θεοβλύτου φωτός, οἱ ποταμοὶ τῆς ἀειζῶου φωτοχυσίας· ἐκεῖ, ὅπου ἡ περιοχὴ πάντων τῶν ἀγαθῶν, τὸ ἔσχατον τέλος,

οὗ ἐπέκεινα παντελῶς οὐδέν· ἐκεῖ Πατὴρ προσκυνεῖται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, Πνεῦμα Ἅγιον ἀνυμνεῖται, ἡ ἐνιαία τῆς μιᾶς ἐν Τριάδι Θεότητος φύσις... Δεῦρο, Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι... Μετέδωκάς μοι τῶν σῶν, δεῦρο τῶν ἐμῶν συναπόλαυσον· δεῦρο, Μήτηρ, πρὸς τὸν Υἱόν· συμβασίλευσον τῷ ἐκ Σοῦ σὺν Σοὶ πτωχεύσαντι».

* * *

5. Ὑπόδειγμα ἐσωτερικῆς ζωῆς

Εὐλογημένοι Χριστιανοί·

Απερίγραπτος ἡ δόξα τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου!...

Στὴν ζωὴ αὐτὴ ὑπῆρξε «*ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ*».

Ἡ ὅλη Της πολιτεία ἀποτελεῖ ἓνα ὑπέροχο ὑπόδειγμα βαθυτάτης ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ καρδιακῆς ἐργασίας.

Ἔζησε μὲ ἀγνότητα, ταπεινῶσι καὶ ὑποταγῇ. Ἐργάσθηκε μέσα στὴν ἀπλότητα, τὴν ἀφάνεια, τὴν σιωπὴ καὶ τὴν προσευχή.

Δὲν ἐδημιούργησε ποτὲ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά Της. Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ ἐπιδειχθῆ ὡς Μνῆρα τοῦ Κυρίου, τοῦ μεγάλου καὶ Θείου Διδασκάλου, ὁ ὅποιος συνεκλόνηζε τὴν γῆ τῆς Παλαιστίνης μὲ τὰ καταπληκτικὰ σημεῖα Του. Ἔζησε ἀπροσποίητα καὶ ταπεινά, ἀποφεύγοντας τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

Ἐργάσθηκε βαθειά, καλλιέργησε οὐσιαστικὰ τὸν ἐσωτερικὸ Της κόσμον μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιο τὴν ἐπεσκίασε

μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο λόγο Της, ποὺ ἄνοιξε γιὰ μᾶς, γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, τὶς πύλες τοῦ παραδείσου, διότι ἦταν τὸ σωτήριο «ναὶ» στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀνάπλασί μας: *«Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου. Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά Σου!»*.

Ἡ ἐσωτερικότης, ἡ ἐνδοστρέφεια, ἡ προσεκτικὴ βίωσις τοῦ *«μυστηρίου τῆς εὐσεβείας»*, κατὰ τὴν ὑπόδειξι τοῦ Σωτῆρος μας: *«σὺ δὲ ὅταν προσεύχη εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ Πατρὶ Σου ἐν τῷ κρυπτῷ»*, ἀποτελοῦσαν γιὰ τὴν πανίερη Θεόπαιδα Μαριὰμ τὴν ἀληθινὴ καὶ ἀφθαρτὴ δόξα Της, διότι *«πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως ἔσωθεν»*.

Ἡ *«δόξα»*, ἡ γνήσια καὶ ἀκίβδηλη, εὐρίσκεται *«ἔσωθεν»*. Ὁ πραγματικὸς *«κόσμος»*, τὸ θεάρεστο στόλισμα, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, δὲν εἶναι βεβαίως *«ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος»*.

Ἀλλά, τί εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελὲς καὶ σπουδαῖο; *«Ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος»*, δηλαδὴ ὁ κρυπτὸς καὶ ἀφανὴς ἐσωτερικὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει ὡς κόσμημα τὸν ἀφθαρτο στολισμὸ τοῦ πράου καὶ ὑπομονητικοῦ καὶ ἡσυχου πνεύματος.

* * *

6. Πόλις τοῦ Θεοῦ

Εὐλαβεῖς ἀδελφοί μου·

Η ἄχραντος Δέσποινά μας ἦταν ἡ *«πόλις τοῦ Θεοῦ»*.

Ἔτσι τὴν προεῖδε ὁ ἐστεμμένος Ψαλμωδός, ὁ Προφῆτης Δαβὶδ: *«τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ»*.

Ὁ ἱερὸς Δαμασκνὸς λέγει, ὅτι τὰ *«ὄρμηματα»* αὐτὰ εἶναι τὰ εὐλογημένα κύματα τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ ἀρχαῖες πόλεις ἦσαν συνήθως κτισμένες κοντὰ σὲ ποτάμια. Ἡ θέσις αὐτὴ ἐξασφάλιζε τὴν ζωὴν στὶς πόλεις αὐτές, διότι ἔτσι οἱ κάτοικοι μπορούσαν νὰ ἔχουν ἀφθονο νερὸ γιὰ κάθε ἀνάγκη τους. Τὸ ποτάμι προξενοῦσε μεγάλην εὐφροσύνην στοὺς ἀνθρώπους, ἦταν εὐλογία καὶ χαρὰ Θεοῦ γιὰ τὴν πόλι. Ἀντίθετα, πόλις χωρὶς ποτάμι δὲν μπορούσε εὐκολὰ νὰ ἐπιβιώσῃ.

Ἔτσι, ἡ ἀρχαία πόλις ἔμελλε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ τύπος τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ἱερὸς Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἔκαναν χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη τὴν πόλι τὰ *«ὄρμηματα»*, οἱ κατεवासὶς τοῦ ποταμοῦ ποὺ ἦταν κοντὰ της: τὴν Πάναγγο Θεοτόκο τὴν ἔκαναν *«κεχαριτωμένην»* τὰ κύματα τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ πρῶτο κύμα τῶν θείων χαρισμάτων ἐπότισε τὴν Παρθένο πρὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· τὸ δεύτερο, κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό· καὶ τὸ τρίτο, κατὰ τὴν Πεντηκοστή.

Τρία ἅγια *«ὄρμηματα»* τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου ἀνέδειξαν τὴν Θεόνυμφο Κόρνη πόλι καὶ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἐλαλήθησαν πολλὰ καὶ ἔνδοξα καὶ θαυμάσια στὴν γῆ καὶ στὸν οὐρανόν: *«δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ»*.

* * *

7. Ὅρος κατάσκιον

Φιλέορτα τέκνα τῆς Θεοτόκου·

Η γλυκυτάτη Μητέρα μας ἦταν τὸ προφητικὸ βουνό, τὸ κατάσκιο ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος τῆς Θείας Χάριτος, ἡ Ὅποια ἐσκέπαζε Αὐτήν: *«Ὁ Θεὸς ἀπὸ θαιμὰν ἤξει καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος»*.

Ἡ Θεοτόκος ἦταν καλυμμένη μὲ τὶς ἅγιες ἀρετές. Κανένα σημεῖο τῆς παναγίας

μορφῆς Της δὲν ἦταν ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἀκάλυπτο. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὴν εἶχε ἀπόλυτα καλύψει μὲ τὸ πέπλο τῆς ἀγιότητος.

Κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς Ἀρόλυντης Μαριὰμ εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλες οἱ ἀρετές, τὶς ὁποῖες μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν πνοὴ καὶ τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ὠνόμασε *«Παναγία»*.

Λόγω τοῦ πυκνοῦ δάσους, τὸ ὑψηλὸ βουνὸ τοῦ Προφήτου ἦταν ἐπίσης ἄβατο καὶ παρθένο.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος, καλυμμένη ἀπόλυτα ἀπὸ τὶς ἀρετές, ἐπέτυχε τὸ ἄβατο τῆς ὑπάρξεώς Της· μὴ ἔχοντας κανένα κενὸ στὴν ὑπαρξί Της, δὲν μπόρεσε τὸ κακὸ νὰ εἰσδύσῃ μέσα Της ὑπὸ ὁποιαδήποτε μορφῆ: σκέψι, φαντασία, πρᾶξι.

Ἔτσι, ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας ἀναδείχθηκε ἡ μόνη οὐσιαστικὰ καὶ πραγματικὰ Παρθένος· ὑπῆρξε καὶ παραμένει τὸ μοναδικὸ πανέμορφο καὶ παρθενικὸ δάσος, τὸ ὁποῖο στολίζει τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

* * *

8. Ἰσόβια προσπάθεια

Ἀγαπῆτοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί·

Ο πλουτισμὸς τῆς Θεομήτορος καὶ ἡ τελειώσις Της δὲν ἐπιτεύχθηκε σὲ μία στιγμὴ αὐτομάτως, ἐφ' ὅσον ἡ Ἄφθορος Κόρη κατέκτησε τὴν τελειότητα καὶ παναγιότητα μὲ μία ἐκούσια, συνειδητὴ καὶ ισόβια προσπάθεια.

Ἔτσι, διαφύλαγε καὶ αὔξανε τὰ χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα πλουτίσθηκε κατὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ πορεία αὐτὴ τῆς Θεοτόκου πρὸς τὴν τελειότητα προτυπώνεται στὸ *«Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων»*, μὲ τὴν πρόσκλησι τοῦ Νυμφίου πρὸς τὴν Νύμφη: *«Ἀνάστα, ἔλθέ, ἡ περιστέρα μου»*.

Δηλαδή: ἀνέβα ὅλο καὶ πιδὸ ψηλά! Ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια τῆς Ἀγιότητος! Πέτα πρὸς τὴν τελειότητα! Ἔλα κοντά μου ἐξαγνισμένη, ἀκεραιωμένη, τελειοποιημένη σὰν τὸ κατάλευκο περιστέρι!...

Αὐτὸ τὸ συνεχὲς *«πέταγμα»* πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὶς κορυφές, πρὸς τὸν Νυμφίον, τὸ ἐβίωνε μέσα στὴν ταπείνωσι, τὴν σιωπὴ, τὴν ἀφάνεια, ἡ εὐλογημένη καὶ Πάναγνος Νύμφη τοῦ Παμβασιλέως, ὁ τόπος τῆς κατοικίας καὶ τὸ ἅγιασμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

* * *

9. Παναγία καὶ Ἐκκλησία

Εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας·

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἀποκαλεῖ τὴν Παμμακάριστο Θεοτόκο *«Πνεύματος Ἁγίου ἱερώτατον ἄγαλμα»* καὶ *«ποταμὸν πλήρη τῶν ἀρωμάτων τοῦ Πνεύματος»*.

Καὶ πράγματι· ὅλα τὰ θαυμαστὰ καὶ ξενήκουστα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν στὴν Παναγία μας, ἐπραγματοποιήθησαν μὲ τὴν χάρι καὶ τὴν ἁγιαστικὴ παρουσία τοῦ Θείου Παρακλήτου.

Τὸ ἴδιο ὁμῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἐκκλησία.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες προβαίνουν σὲ μία ταύτισι τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε ἡ Θεομήτωρ μὲ τὴν σάρκωσι τοῦ Λόγου, τὸ συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Παμβασιλις Θεοτόκος εἶναι ἡ προσωποποίησης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ προέκτασις τῆς Παναγίας.

«Μαρίαν τὴν ἀειπάρθενον τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν λέγω», γράφει ὁ Ἅγιος Κύριλλος

Ἀλεξανδρείας. Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Θεοτόκο, λέγοντας: *«Χαίροις, οὐρανομίμπτος Ἐκκλησία»*.

Ἡ Παναγία ἦταν βεβαίως τὸ δοχεῖο τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλά, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Παράκλητο Πνεῦμα, ἐφ' ὅσον ἡ παρουσία τῆς Πεντηκοστῆς στὴν Ἐκκλησία εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπη, ὅπως λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: *«δυνάμεθα δεῖ Πεντηκοστὴν ἐπιτελεῖν»*.

Ἐπίσης, ἡ Θεογεννῆτωρ ἦταν Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀλλά, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι, κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο, *«εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος»*.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀκόμη, ἔκανε τὴν Παναγία ὄλη Μυστήριο. Ἀλλά, καὶ στὴν Ἐκκλησία ὁ Θεῖος Παράκλητος τελεσιουργεῖ ὅλα τὰ Ἱερὰ Μυστήρια.

Ἡ Παναγία Μαριάμ, ὡς *«ταμεῖον καὶ πρύτανις τοῦ πλοῦτου τῆς θεότητος»*, αὐτὴ μόνη διανέμει τοῦτον καὶ *«Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις»*, κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ. Ἀλλὰ ἐπίσης, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, *«μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία δύναται νὰ προσεγγίσῃ κανεὶς τὴν πηγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»*.

Πράγματι, μέσα στὰ μυστηριακὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τις πρεσβεῖες τῆς Θεομήτορος, ὁ ἄνθρωπος γίνεται θεοφόρος, πνευματοφόρος, γεύεται τὶς δωρεὲς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γίνεται οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ προσεύχεται στὸν Παράκλητο, ὅπως ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος, ὁ μέγας αὐτὸς ἐραστὴς τοῦ θεοῦ κάλλους, ὁ ὁποῖος μὲ ἄφθαστο λυρισμὸ ἀνέκραζε:

«Ἐλα, φῶς ἀληθινό.

Ἐλα, ζωὴ αἰώνια.

Ἐλα, κρυμμένο μυστήριο.

Ἐλα, ἀκατανόμαστε θησαυρέ.

Ἐλα, πραγματικότητα πέρα ἀπὸ κάθε λόγο.

Ἐλα, πρόσωπο πέρα ἀπὸ κάθε κατανόηση.

Ἐλα, ἀτελεύτητη ἀγαλλίασι.

Ἐλα, ἄδυτο φῶς.

Ἐλα, ἀδιάφραστη προσδοκία τῶν σωσμένων.

Ἐλα, ἀνύψωσι τῶν πεσμένων.

Ἐλα, ἀνάστασι τῶν νεκρῶν.

Ἐλα, Παντοδύναμη, διότι ἀκατάπαυστα δημιουργεῖς, μεταμορφώνεις καὶ ἀλλάζεις ὅλα τὰ πράγματα μὲ μόνη τὴν θέλησί σου.

Ἐλα, ἄρατε ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀγγίξῃ καὶ νὰ ψηλαφίσῃ.

Ἐλα, διότι τὸ ὄνομά σου γεμίζει τὶς καρδιές μας μὲ ἐπιθυμία καὶ εἶναι πάντα στὰ χεῖρά μας· καὶ ὁμως, ποιὸς εἶσαι καὶ ποιὰ εἶναι ἡ φύσις σου, δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ἢ νὰ γνωρίζουμε.

Ἐλα, μόνε στὸν μόνον.

Ἐλα, γιατί εἶσαι Σὺ ὁ Ἰδιος ἡ ἐπιθυμία ποὺ βρίσκεται μέσα μου.

Ἐλα, ἀναπνοή μου καὶ ζωὴ μου.

Ἐλα, ἡ παρηγορία τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.

Ἐλα, χαρὰ μου, δόξα μου, ἀτέλειωτή μου ἀπόλαυσι.»

* * *

10. Νὰ ἀποκτήσωμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα

Εὐλογημένα τέκνα τῆς Παναγίας·

Ολα ὅσα ἔχω ἀναφέρει μέχρι τώρα μὲ πολλὴ συντομία, μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐμβαθύνουμε στὶς ἐξῆς μεγάλες ἀλήθειες:

Πρῶτον, ἡ Παναγία μας εἶναι τὸ πρότυπο τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, τῆς καρδιακῆς ἐργασίας.

Δεύτερον, γιὰ νὰ βιώσωμε καὶ ἐμεῖς προσωπικὰ τὶς ἅγιες ἀρετές Της, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Τρίτον, τοῦτο κατορθώνεται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ Ὅποία εἶναι ἡ προέκτασις τῆς Παναγίας.

Ἡ Ἄχραντος Κόρη ἐξαγνίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ μᾶς πρόσφερε τὸν Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία ζωοποιήθηκε κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἀπὸ τὸν Παράκλητο καὶ μᾶς προσφέρει τὸν Χριστό· ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Ὅποιος μᾶς καλεῖ σὲ κάθε Λειτουργία νὰ ἐνωθῶμε μαζί Του: «*Λάβετε, φάγετε...*», «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε...*».

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ὁ «*μυστικός*» καὶ «*νοητός*» Παράδεισος, στὸν ὁποῖο εἶναι φυτευμένο τὸ «*θεῖον φυτόν*», ὁ Χριστός, «*ἐξ οὗ φαγόντες ζήσωμεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηζόμεθα*».

Ὅσοι ζοῦν μέσα στὸν ἐπίγειο Παράδεισο, ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, «*ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἐπὶ τῆς γῆς*», ἀπολαμβάνουν τὶς εὐλογίες τῆς Θεόπαιδος Μαρίας καὶ μετέχουν στήν ζωὴ καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος βιώνει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνειδητῶς τὴν ἔνωσί του μὲ τὸν Χριστό, διὰ πρεσβειῶν τῆς Πανάγνου μέσα στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, αὐτὸς προγεύεται τὴν χαρὰ καὶ τὴν μακαριότητα τῆς αἰώνιας ζωῆς, τῆς ἐπουράνιας Ἱερουσαλήμ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων.

* * *

11. Ἄς προσευχώμεθα στήν Θεοτόκο

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ·

Ας μὴ παύσωμε, ἐνῶ ἀγωνιζόμεθα γιὰ τὴν κάθαρσι, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν Θεώσί μας, νὰ ἐπαναλαμβάνωμε μὲ διακαῆ πόθο τὴν ὠραία προσευχὴ τοῦ Ἀποδείπνου:

«Ὁ Ἄσπιλε, Θεόνυμφε Δέσποινα, μὴ βδελύξη με τὸν ἀμαρτωλόν... Καὶ πάρεσός μοι ἀεὶ, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος: ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμῆ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτεριχίζουσα καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, τῆς αἰώνιου με ρυομένη κολάσεως καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ Σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα».

* * *

Εἶθε νὰ ἀξιωθῶμεν ἅπαντες, διὰ τῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου, τῆς αἰώνιου τρυφῆς τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Πανάγνου Μητρός Του, ἡ Ὅποία εἶναι ὄντως ἄξιον καὶ δίκαιον νὰ μακαρίζεται καὶ μεγαλύνεται αἰωνίως, ἐπειδὴ ἐγέννησε ἀδιαφθόρως τὸν Θεὸν Λόγον καὶ ὑψώθηκε ὑπεράνω καὶ τῆς πρώτης τάξεως τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, τῶν Σεραφίμ, τῶν Χερουβίμ καὶ τῶν Θρόνων, γενομένη ἔτσι ἡλιοστάλακτος θρόνος καὶ καθέδρα τοῦ Παντάκτου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐξεφωνήθη
Μηνὶ Αὐγούστῳ ΙΕ΄
τοῦ σωτηρίου ἔτους 1986

Ταπεινὸς εὐχέτης πρὸς Κύριον
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς